

Mircea Dorin Istrate

*Blândul păstor
pentru turma Lui e jertfitor*

Iisusul nostru, Jertfitorul, cel Bun, Iertător și Blând,
Cu moartea Lui în iaduri, pe Moarte greu călcând,
S-a ridicat de-apururi la Tatăl lui Ceresc,
De-acol' să privegheze întinsul pământesc.

Editura Tipomur

Poezii pentru Sfintele noastre Paște

Vine-o vreme

Vine-o vreme! zice înțelepciunea populară și-atunci când ea-i venită, privește-te-n oglinda timpului ca să vezi urmele trecerii ei de neoprit peste întreaga ta ființă. Și-ai să vezi cum, încetul cu încetul, chipul tău se va asemăna tot mai mult cu cel al tatăl ori cu bunicul tău în anii lor din urmă, semn că șirul anilor tăi se c-am apropie de clipa trecerii tale spre marea întâlnire cu ei, pentru a te alătura lor și a îngroșa rîndul neamului tău mutat din vremelnica și trecătoare viață pământească, spre veșnicie.

Acolo și numai acolo îți vei putea cunoaște cu adevărat bunii și străbunii tăi, mergând înapoi în timp până la „Adamul nostru cel dintr-u-nceput”.

Mai apoi privește-te în oglinda sufletului ca să-ți vezi faptele pe care le-ai făcut în trecătoarea-ți viață, bune și rele deopotrivă. Scade apoi din faptele tale cele bune toate câte-s rele și vezi ce ți-a mai rămas. Dacă a rămas mult e bine, dacă a rămas puțin sau nimic e rău, pentru că vei avea multe de pățimit într-u iertarea păcatelor tale.

Dar oricum va fi, cât încă mai viețuiești în trecătoare clipă a veșniciei aici pe pământ, măcar din timp în timp, la ceas de mare sărbătoare creștinească, răcolește prin taințele minți tale și caută-i pe toți cei dragi pe care i-ai avut cândva și care acum sunt veșnicii pe cărarea timpului. Cu gând curat și adevărat, aprinde-le un muc de lumânare și închină-te lor cerându-le smerită iertare pentru a fi scăpat, măcar și-atît, de câte poate le-ai greșit cândva.

Așa, împăcat cu ei, cei care din totdeauna au fost mereu îngăduitori și iertători, veți fi împreună la praznicul măritei sărbători a Sfintelor Paști care se apropie, precum și la slujba pe care vrednicitul preot o va ține în sfânta noapte a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. Atunci, în taința unui gând smerit și curat, spune din adâncul inimii tale un:

”Iartă-I Doamne, și pe mine dimpreună cu ei”,

simțindu-i, pentru o clipă de adâncă trăire, aproape de tine, multumiți că nu i-ai uitat. Și nu-i semn de slăbiciune ori de rușine, dacă o lacrimă fierbinte și caldă pornită din adâncul sufletului tău, va umezi, și numai pentru o clipă de veșnicie, tremurata-ți pleoapă.

Așa le vei plăti cu banul sufletului tău nemăsurata lor trudă, încredere și speranță pe care ei au pus-o zi de zi, în scurtimea vieții lor în tine, nădăjduind că vei fi bun, drept și omenos și vei cinsti așa cum se cuvine neamul din care tu și toți urcătorii și scoborătorii tăi, vă trageți.

Așa că, tu, măruntul lumi acesteia rea și mincinoasă, leapădă-te de toate celea și, înainte de toate, cere iertare și iartă-i tu pe toți cei dragi, ca și pe toți dușmanii tăi de ieri și de azi, ca marea sărbătoare să te găsească curat și cu sufletul deschis. Iar Tu, Iertătorul și Îndurătorul nostru, al tuturoar, să ne dai Doamne răgaz o bucată de vreme, că poate așa ne vom mai îmbuna și curăți sufletul de toate câte lumea aceasta în care trăim ni le dă și ni le cere tuturora, în fiecare zi din preascurtimea vieții noastre pământești.

*În rugă de iertare,
vă fie al nostru Paște,
Preasfântă sărbătoare
(prima parte)*

Motto:

*Cum de-ai putut Iisuse-a ne ierta,
Când cuiul răstignirii,
E chiar trădarea
Mea?*

*Cum încă Doamne ne mai porți iubire
Când suntem lași și mincinoși din fire,
Și de poveștile ce încă ni-i le-ai dat
Noi surzi am fost și nu le-am ascultat.*

*Și-n Raiu Tău ne-aduni să fim vecie
Ca-n viața ce-o veni, ea să ne fie
O lume nouă, cum pe-aici n-a fost,
Ca cea trăirea-n ea să aibă un alt rost,
Să fie cum a fost la început,
Când pe Adam l-ai plămădit, din lut.*

*Îngenunchind,
Smeritul gând spre cer urcând,
La Domnul Sfânt
pe largi cărări, ar vrea iertări
Și împăcări.*

**

*Vă fie Paștile, BUNĂVESTIRE,
Să știți că Iertătorul nostru o să vie,
Ne judece de faptele făcute
Cu voia noastră toate încă vrute.*

*Mereu a noastre PAȘTE să ne fie,
Înevoită jale, și-apoi la urmă
Mare bucurie*

Urcând Golgota

motto

*De greutatea crucii gârbovit
Și sub povara ei umilitoare,
De ura celor mulți, El, hăituit,
Cară păcatul lumii trădătoare.*

*L-ați pus pe El, cel BLÂND și PREACURAT
Cel IERTĂTOR și fără de PĂCAT
Pe care într-o clipă l-ați TRĂDAT
Să fie cel din urmă VINOVAȚ
Și, Ridicat ca un tâlhar pe CRUCE
O altă zi nicicum să n-o apuce,
Că voi n-ați înțeleas cum URA duce
La MOARTE și RĂZBOAIE uitând de PACEA dulce.*

*El, v-a-ndemnat să-mi fiți toți IERTĂTORI
Și BUNI cu ceilați, chiar de-s TRĂDĂTORI,
C-acestea-s ale inimii COMORI,
De vreți să fiți în rai, VEȘNICITORI,
Da-n loc de LAUR, voi i-ați pus pe frunte
Coroana cea de SPINI, ca să înfrunte
Batjocura și vorbe grele multe*

Pe al GOLGOTEI drum, până la MUNTE.

*

*El v-a iertat și-a spus că ia cu SINE
A voastre RĂUTĂȚI, PĂCATE, VINE,
Ca de acuma-n colo, orișicine,
Ce va trăii sub LEGILE CREȘTINE
Să fie-n RAIUL sfânt, mereu cu TINE.*

*Tu, iartă-ne Mărite, că-n vreme te-am c-am uitat
Și-ajuns-am azi robiții la dulcele păcat,
De-aceea dă-ne Doamne nevoi și suferință,
Să revenim la sfânta cea credință,
Ce ne-a ținut ființa ne-ntinată
Ca să răzbim vecia, ce ni-i dată.*

**

*Și când îi crede Doamne că-i de-ajuns,
La timpul ăsta fă-i atunci apus,
Și-un altul dă-ne fie-ne sortit,
Cu pace, bunăstare, fericit,
Să fie-al vieții lumii, împlinit.*

Sfânta Înviere

*Miroase-a sfânt în coșul, cu calzii cozonaci,
Și a păgân miroase cea oală cu sarmale,
Iar ouăle-n cuibarul culorilor de maci
Ne amintesc de-acuma, de vremurile Tale.*

*Când cu poveți de bine umplut-ai reaua lume,
S-o scapi din neputință și multele-i păcate,
Să fie, cum Tu vrut-ai, în veci de veci purure,
Curată, nălțătoare și-n vrednicite fapte.*

*Dar s-au găsit în juru-Ți și răi și multe Iude
Și temători că poate le va scădea mărirea,
Și lași și pricopsiții veniți de orișiunde
Ce Te-au trădat, Iisuse, cercându-ți nemurirea.*

*

*Ai îndurat osânda cu multă demnitate
Și-ai coborât din viață în moarte împăcat,
Lăsând ca Tatăl Nostru, să facă ce-a dreptate
Ca toți acești să vadă, cum El, te-a înviat.*

*

*Înfrișoși atuncea, mi te-au crezut vrăjmașii
Că Tu ai fost Mesia, de-atâtea ori promis,
Și-n urma Ta, aceștia îți tot sărută pașii
Să-i ierți, Tu, Iertătorul, să între-n paradis.*

Cărarea vieții

*Ne 'nalți Mărite Doamne, în lume cât trăim
Și-n scaunul măririi ne urci s-avem putere,
Ca Tu să vezi în viață, ce noi mai mult iubim:
Măruntul om nevolnic, ori setea de avere?*

*Pe mulți i-mbată gândul că-n mâna lor stă soarta
Acelora ce-n frică pe ei îi slugăresc,
De-așa gândesc, fiți siguri că li-i închisă poarta
Spre lumea veșniciei ce urcă din lumesc.*

*De-aceea soarta sigur ne-o facem pe pământ
Prin faptele ce încă le vom lăsa în urmă,
Iar judecata asta o face Domnul sfânt
În clipa când de-apururi, al vieții fir se curmă.*

*Veți fi vecii de timpuri de faptele vi-s bune,
Și nebăgați în seamă de nu faceți nimic,
Huliți și-n neiertare, de rău veți face-n lume,
Să știe următorii c-avut-ați suflet mic.*

*Lăsați-vă cărarea cu flori vă fie toată
Și nu cu spini ce-nțepă o frunte-a celor drepți,
De e înmiresmată de mulți va fi călcată,
Și ocolită fi-va, de plină-i de scaieți.*

PĂCĂTOȘILOR CE SUNTEȚI (Ruga preacucernicului preot)

*În penumbra cea prelinsă, arde candela-nvrăjită
Și în tremur umbra-și lasă pe feșteaua scorjită,
Iar pe tâmpla gârbovită, azi, bătrânele icoane
Învechitu-s-au ca veacul, ruginitelor piroane.*

*Dintr-a inimii durere, din ce sufletul îmi știe,
Către cerurile 'nalte lăcrimate rugi îmi suie,
Să-mbuneze și să ceară de la Domnul îndurare,
Tot sperând că de acolo, va veni a lor iertare.*

*Mulți sunt Doamne, că-ntinarea întru toate s-a întins,
Trupul, inima și mintea le-a momit și le-a cuprins,
Că plăcut este păcatul ce-ndulcește ca și mierea,
Doar că-n urma lui îmi lasă amăreală, cum e fierea.*

*De-asta sunt biserici pline, nu cu oameni credincioși
Ci cu cei ce vin să ceară mântuiri, că-s păcătoși
Și în minte-și țin ascunsă taina unor vii păcate
Doar de dânșii cunoscute, pentru ceilalți, ferecate.*

*Cunoscute-s și se-adună când vor fi la judecată,
Unele vor fi trecute, alte însă nu se iartă,
Vor plăti din greu atuncea și cu vârf și îndesat,
Ca în raiurile sfinte meargă doară, cel curat.*

*Rai aicea de vi-ți face fără muncă și credință
Va fi doar a vieții voastre mincinoasă biruință,
El va ține doar cât viața, o nimica, doar să fie,
Celălalt, din ceea lume, lung va fi, cât o vecie.*

ÎN JERTFITORUL MEU ARDEAL

Sub patrafir de stele

*În timp tot rânduim-am biserici în Ardeal,
Să privegheze lumea din vârful unui deal,
Și de acolo Doamne, în preaspășită rugă
Iertări cerut-am încă, necazuri nu ne-ajungă.*

*Mereu cu gând la Tine, în timpuri grele-a stat
Sub umbra Ta norodul, să-mi fie apărat,
Că Tu ne-ai fost nădejdea, c-om trece astă lume
Feriți de rău și poate, trăi-vom vremi mai bune.*

*La vechile-ți altare mereu s-au închinat,
Strămoși, moșii noștri și eu, cu al meu leat,
Și-așa vor face încă urmașii mei de-acuma,
C-așa de prunci ne-nvață învrednicită, muma.*

*La sfânta liturghie, cucernicii părinți
Cu drag mereu ne-ndeamnă să îi urmăm pe sfinți,
Ca ei să fim de vrednici în viața ce-o trăim,
De vrem ca-n cele raiuri, acol' să veșnicim.*

*Păcătuim în viață, că cel păcat ne-mbie
Ca să-i gustăm plăcerea din lumea lui dulce,
Uitând că doar iertarea și veșnica iubire
Ne sunt de-ajuns ca viața, ne treacă-n fericire.*

*

*De-aveți în al vost' suflet biserica din deal
Și încă jertfitorii cinstului Ardeal,
Nimic în astă lume n-o să vă fie greu,
C-aveți de partea voastră pe Domnul nost', mereu.*

*Din huma cea cu moșii luați mereu putere,
S-aveți, când greu vă este, îndestulată vrere
Să-mi țineți veșnicită biserica din deal,*

Cu voi pe lângă dânsa, în bunul meu Ardeal.

*Din lacrima durerii vă faceți bucurie,
Iar urgisita vreme istorie vă fie,
Să știe și nepoții pe-ai cea cum a fost,
Când țara și cu Domnul, avutu-mi-au un rost.*

*Sub patrafir de stele, biserica din deal
Veghează pace-mi fie, aicea, în Ardeal,
Că la sfârșitul lumii, aici va fi să-mi fie
Grădina Maicii noastre, Cucernica Marie.*

*Se prăznuiește Paștele cel sfânt
Cina cea de taină*

*Lucitoare stele-n ceruri și luceferi înroșiți,
Diademe-s rotitoare pentru frunțile de sfinți,
Ce-n bisericuța mică, pironiți spre veșnicire,
Ne-amintesc că-n a lor viață, fost-au munte de iubire.*

*Ziduri vechi, cu mici ferestre cern a zilei prealumină
Și-apoi razele de aur pe altar mi le închină,
Fie-n CINA CEA DE TAINĂ sfinții bine luminați,
Să se vadă că-ntr-u Domnul, toți mi-au fost, ca niște frați.*

*

*Cu pocalu-n mâna draptă, Domnul, cina mi-o-ncinstește
Și-n prevestitoare vorbe, El, le dă cumplita veste,
Că muri-va, prin trădare, pe o cruce pironit,
Dar ierta-ne-o, să ne-arate cât de mult El, ne-a iubit.*

*Un moșneag, cu barba sură și cu pletele-i albite,
De un veac aicea preot, peste vreme neîmblânzite,
Cu-a lui vorbă liniștită, de cum spus-au ceia sfinți,
Gânduri mari și înțelepte pune-n inimi, la smeriți.*

*Toți promit în gândul tainic, convenita îndreptare,
Toți în rugă lăcrimată mi se roagă de iertare,
Așteptând de la Măritul gândul lor să-l împlinească
Ca să stea, până la urmă, toți sub pronia cerească.*

*Iar când clopotul din turlă bate crucea ăstei zile,
Slujba-i gata, iar creștinii mulțumesc că orișicine
A vorbit de-acum cu Domnul în cea zi de sărbătoare,
Vor simții de-acum o vreme, mâna Lui, ocrotitoare.*

*Apoi iar, ca păcătoșii, face-or fapte nedorite
Și de Domnul iar uita-vor zile multe-nșiruite,
Că așa-i umana fire, încă nu-i destul de coaptă
Ca s-audă-n ori ce clipă, blânda cerurilor șoaptă.*

*Și noi am fost ca Iuda,
nemernici trădători*

*Iisuse dragă, trădători
Am fost ca Iuda toți de-o seamă,
Atunci, n-avut-am tată, mamă,
Și-n chin, ca vieții să Dai vamă
Lăsatu-te-am cu toți să mori
Ca orice om, ce-i este teamă,
Ca un proscris să dai Tu seamă
La moarte-n chinuri, și-n răcori.*

*N-a mai păsat, că înainte,
Prin mari minuni ne-ai arătat,
Că Tu ești fiu de Împărat,
Și chiar de-atâtea-i îndurat
Mi-ai tot cerut l-al Tău Părinte,
Pe toți ne ierte de păcat,
Și-așa te dus-ai împăcat,
Spre moarte, să re-nvii, Mărite.*

*

*Noi, trădători am fost cu toții,
Că n-am sărit să te-apărăm,
Măcar speranțe să îți dăm
C-am înțeles să ne-adăpăm
Din spusa Ta în fața morții
Și urma Ta să o călcăm
Și-n umbra Ta mereu să stăm,
În veacuri ce-or veni, cu toții.*

**

*Acum, la mii de ani de-atunci,
Când spusa Ta în greu și-n chin,
În mari dureri și-ntr-un suspin
Din 'naltul sfintei Tale cruci,
Vedem, că încă ne ferim
Ca între noi, să ne iubim,
Și oameni cum ai vrut să fim,
Urmând îndemnul Tău, de-atunci*
